

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/41/2017
Identifikačné číslo spisu: 1309215954
Dátum vydania rozhodnutia: 07.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Darina Ličková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1309215954.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Národná diaľničná spoločnosť, a. s., so sídlom Dúbravská cesta 14, Bratislava, IČO: 35 919 001, právne zastúpený advokátskou kanceláriou GARAJ & Partners, s. r. o., so sídlom Jozefská 3, Bratislava, IČO: 35 951 125, v mene ktorej koná konateľ - advokát JUDr. Marián Garaj, proti žalovanému: Výskumný ústav riadenia hodnoty podniku a súdneho inžinierstva, a. s., so sídlom Potvorice 199, IČO: 35 843 209, právne zastúpený advokátskou kanceláriou AS Legal, s. r. o., so sídlom Hlučínska 1/11, Bratislava, IČO: 36 857 688, v mene ktorej koná konateľ - advokát JUDr. Milan Šulva, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 25Cb/223/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. júla 2015, č. k. 2Cob/2/2014-662, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“), rozsudkom zo 14. júla 2015, č. k. 2Cob/2/2014-662, potvrdil čiastočný rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 18. novembra 2013, č. k. 25Cb/223/2009-607, v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 767.420,83 eura spolu s 9% úrokom z omeškania ročne od 12. októbra 2009 do zaplatenia a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku z titulu bezdôvodného obohatenia.

2. V odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku odvolací súd podrobne uviedol odôvodnenie napadnutého čiastočného rozsudku Okresného súdu Bratislava III (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „súd prvého stupňa“), z ktorého vyplýva, že predmetom žaloby bol nárok žalobcu na zaplatenie 767.420,83 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia a nárok žalobcu na zaplatenie 118.852,11 eura z titulu zmluvnej pokuty. Vzájomným návrhom z 23. januára 2013 si žalovaný uplatnil voči žalobcovi nárok na zaplatenie istiny 731.302,31 eura s príslušenstvom. Uplatnený nárok pozostával z neuhradených faktúr za vypracovanie geometrických plánov a za identifikáciu pozemkov. Súd prvej inštancie uznesením zo 17. novembra 2013, č. k. 25Cb/223/2009-607 vylúčil vzájomný návrh žalovaného na samostatné

konanie. Žalobca následne na pojednávaní konanom 17. októbra 2013, potom, ako súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené, vzal žalobu v časti uplatňovanej zmluvnej pokuty vo výške 45.424,29 eura späť. Žalovaný s čiastočným späťvzatím súhlasil, avšak proti pohľadávke žalobcu na zostávajúcu časť zmluvnej pokuty vo výške 73.427,82 eura započítal pohľadávky žalovaného uplatnené vo vzájomnom návrhu. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 152 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) vo veci rozhodol len ohľadne nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. Právne vec posúdil podľa ustanovenia § 266 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“) a ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplataenia predmetnej pohľadávky vo výške 767.420,83 eura z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré mu malo vzniknúť na strane žalovaného tým, že žalovaný fakturoval žalobcovi 41993 položiek obsahujúcich v súpisoch 1-34, z toho v skutočnosti bolo žalobcom uhradených 40433 položiek za súpisy 1-33. Žalovaný v súlade so zmluvou vykonal identifikáciu len 8053 položiek, čiže zistený rozdiel v počte fakturovaných položiek v prospech žalovaného predstavoval 33904 položiek, čo predstavuje výšku bezdôvodného obohatenia vo výške 767.420,83 eura. Súd mal za nesporné, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva č. K., predmetom ktorej bolo identifikovanie majetku, záväzku, práv a povinností k 31. januáru 2005, ako podkladu pre uzatvorenie zápisnice o odovzdaní a prevzatí časti majetku z 25. januára 2006, vrátane prílohy č. 1 a prílohy č. 2, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť služby ekonomického a organizačného poradcu v procese identifikácie časti podniku Slovenskej správy ciest - diaľnice na obchodnú spoločnosť s názvom Národná diaľničná spoločnosť, a. s. Úlohou žalovaného ako spracovateľa bolo identifikovanie majetku, záväzkov, práv a povinností časti podniku na základe stavu k 31. januáru 2005. dodatkom č. 1 došlo k rozšíreniu predmetu zmluvy okrem iného o identifikáciu všetkých pozemkov zastavených diaľnicami, cestami I. triedy a rýchlostnými komunikáciami v rozsahu územnej pôsobnosti Slovenskej republiky, ktoré neboli súčasťou nepeňažného vkladu do Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s. pri jej založení, ale vzhľadom na svoj charakter a postavenie majú byť predmetom ďalšieho nepeňažného vkladu do Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s. Doba plnenia bola dohodnutá najneskôr do 31. decembra 2010, pričom žalovaný bol povinný počnúc mesiacom júl 2006 vykonať identifikáciu najmenej 300 položiek mesačne za pevne stanovenú sumu 600,- Sk bez DPH na parcelu alebo diel. V priebehu rokov 2006 až 2008 žalovaný protokolárne odovzdal žalobcovi 33 súpisov pozemkov v členení parcela alebo diel 40433 položiek. Po dodaní CD nosiča s požadovaným súpismi pozemkov 1-34 bolo zistené, že žalovaný spracoval 8053 položiek členenými na parcely a diely.

4. Žalovaný namietal, že neexistuje bezdôvodné obohatenie s poukazom na definíciu ustanovenia § 451 ods. 2 OZ, keďže v danom prípade nedošlo k plneniu bez právneho dôvodu ani k plneniu z neplatného právneho úkonu, poukazujúc na to, že medzi účastníkmi bola uzatvorená platná zmluva č. K. vrátane jej dodatku č. 1 a prílohy 1 a 2.

5. Súd prvej inštancie poukazujúc na vykonané dokazovanie, jednak predloženými listinnými dôkazmi ako aj výpoveďami svedkov mal za preukázané, že žalovaný plnenie odovzdával a žalobca preberal na základe jednotlivých odovzdávajúcich a preberajúcich protokolov, ktoré boli vo všetkých prípadoch podpísané zodpovednými pracovníkmi žalobcu. Spor spočíval v rozdielnom ponímaní pojmu diel uvedeného dodatku č. 1, podľa ktorého žalovanému patrí odmena 600,- Sk za parcelu alebo diel. V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že termín diel v súčasnosti nie je definovaný v žiadnom právnom predpise, uvedený pojem sa spomína v § 8 ods. 1 písm. f/ Katastrálneho zákona ako časť pozemku vytvorenej geometrickým plánom, na ktorom je postavená verejnoprospešná alebo líniová stavba. Účastníci pojem diel v texte zmluvy nedefinovali a zmluva ani neodkazovala na vyššie uvedené ustanovenie Katastrálneho zákona. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že zmluvné strany, predovšetkým žalovaný, ako subjekt, ktorý sa zaoberá identifikáciu nehnuteľného majetku, v čase uzatvárania dodatku č. 1 si museli byť vedomé rozdielu medzi pojmami „podiel“ a „diel“. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že zmluvné strany, predovšetkým žalovaný, ako subjekt, ktorý sa zaoberá identifikáciu nehnuteľného majetku, v čase uzatvárania dodatku č. 1 si museli byť vedomé rozdielu

medzi pojmami „podiel“ a „diel“. Zdôraznil, že fakturačná položka „diel“ bol vyjadrený v písomnej podobe tak zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom, že nevzbudzoval pochybnosť o vôli a úmysle konajúcich strán; pokiaľ by strany mali úmysel považovať za fakturačnú jednotku aj spoluvlastnícky podiel, takúto skutočnosť by zrozumiteľne vyjadrili v dodatku č. 1. V tejto súvislosti súd poukázal na nepodpísaný návrh dodatku č. 2, kde ako fakturačná položka bola popri parcele, dielu uvedený aj podiel, a zdôraznil, že pokiaľ by zmluvné strany mali za to, že pojem „diel“ je totožný s pojmom „podiel“, tak, ako to žalovaný prezentoval v prejednávanej veci, neuviedli by uvedené položky popri sebe, ale položka „diel“ by bola nahradená pojmom „podiel“. Preto sa súd prvej inštancie nestotožnil s názorom žalovaného, že dodatkom č. 2 mal byť odstránený gramaticko-formálny nedostatok dodatku č. 1. V tejto súvislosti sa javí súdu prvej inštancie ako právne irelevantné, či bola pre žalobcu zmysluplná a významná aj identifikácia pozemkov podľa spoluvlastníckych podielov, keďže z gramatického znenia dodatku č. 1 je jednoznačné, že fakturačnou položkou mal byť diel a nie spoluvlastnícky podiel. V zmysle zmluvy mali byť spolu s papierovým vyhotovením súpisov odovzdávané aj CD, avšak v konaní bolo preukázané, že prvé CD bolo odovzdané až 9. januára 2008 spolu so súpisom 1-29 a to na základe vyžiadania žalobcu, o čom svedčí interné oznámenie Ing. Nekolovej z 29. októbra 2007 adresované riaditeľovi úseku stratégie, ktorým žiadala o zabezpečenie súpisov pozemkov aj v digitálnej forme. Údaje na CD však boli len súpisom kúpnych zmlúv bez logického usporiadania a preto žalovaný až na základe Výzvy na odstránenie väd plnenia zmluvy č. K. z 28. apríla 2008 doručil 15. júla 2008 žalobcovi CD nosič s požadovanými súpismi pozemkov 1-34. Až na základe takto opraveného CD bolo zistené, že žalovaný reálne a v súlade so zmluvou č. K. zidentifikoval len 8053 položiek. Číže až po doručení opraveného CD bolo možné zistiť, či žalovaný poskytoval plnenia v súlade so zmluvou č. K. alebo nie a po zistení, že žalovaný fakturoval v rozpore s dodatkom č. 1 aj za zidentifikovanie spoluvlastníckeho podielu bolo možné pristúpiť k reklamácií poskytnutého plnenia. Poukazujúc na uvedené prvoinštančný súd mal za to, že na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, keďže získal majetkový prospech na základe plnenia žalobcu bez právneho dôvodu. Výška majetkového prospechu predstavuje rozdiel vo výške 767.420,83 eura (23.119.320,- Sk) medzi sumou uhradenou žalobcom za 40433 položiek vo výške 958.280,62 eura (28.869.162,- Sk) a sumou za 8053 položiek, ktoré boli identifikované žalovaným v súlade so zmluvou č. K. vo výške 190.859,79 eura (5.749.842,- Sk).

6. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že fakturačnou jednotkou nie je spoluvlastnícky podiel, konštatujúc, že taktiež z následného správania strán, t. j. z akceptácie plnení žalovaného žalobcom, ktorý preberal na základe preberacích protokolov súpisy, nemožno v žiadnom prípade vyvodiť súhlas žalobcu s výkladom pojmu „diel“ tak, že tento v sebe zahŕňa aj možnosť fakturácie za spoluvlastnícky podiel. Preto zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 767.420,83 eura, ako rozdielu medzi sumou uhradenou žalobcom bez právneho dôvodu a sumou, na ktorú žalovanému vznikol nárok.

7. Pokiaľ ide o započítanie uplatňovaného nároku jednostranným právnym úkonom voči pohľadávke žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný 12. augusta 2009 uzavrel so spoločnosťou DayCom Group, s. r. o., zmluvu o odplatnom odstúpení pohľadávky, predmetom ktorej bola pohľadávka žalovaného voči žalobcovi vo výške 444.223,95 eura a žalobca si tú istú sumu započítal listom z 10. novembra 2009 voči spoločnosti DayCom Group. Žalobca si započítal pohľadávku žalovaného, ktorú tento postúpil na spoločnosť AuToy, spol. s r. o., vo výške 282.004,15 eura. Zápočet vykonal žalobca listom z 20. januára 2010. V oboch prípadoch predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok medzi žalovaným ako postupcom a spoločnosťami DayCom Group, s. r. o. a AuToy, s. r. o. ako postupníkmi bol nárok žalovaného na zaplatenie sumy za identifikáciu tých položiek, ktoré mu neboli žalobcom zaplatené, keďže žalovaný spolu fakturoval 41993 položiek a žalobcom bolo uhradených len 40433 položiek. Žalobca uviedol, že bol nútený pristúpiť k započítaniu, keďže žalovaný začal predávať svoje pohľadávky vyplývajúce z neuhradených faktúr. Z konania, ktoré prebehlo na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 42Cb/62/2010 súd prvej inštancie zistil, že jednostranný zápočet žalobcu voči spoločnosti DayCom Group bol vyhodnotený konajúcim súdom ako neplatný, nakoľko nedošlo k započítaniu bez zbytočného odkladu, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 526 OZ. V tejto súvislosti konštatoval, že rozsudok sa síce netýkal celého objemu žalobcom započítaných pohľadávok, avšak dôvod neplatnosti platí pre všetky postúpené pohľadávky rovnako. Navyše súd prvej inštancie v prebiehajúcim konaní

rozhodol, že žalovaný má nárok iba na fakturáciu za identifikáciu parcely alebo dielu a nie na identifikáciu za spoluvlastnícky podiel a preto je zrejmé, že žalovanému nevznikol nárok na fakturáciu v takom rozsahu, v akom skutočne fakturoval a preto je sporné, či žalovaný má pohľadávky v takom rozsahu, v akom ich postúpil na spoločnosti DayCom Group a AuToy.

8. Odvolací súd prejedal odvolanie žalovaného podľa ust. § 215 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že je nedôvodné. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal v predmetnej veci dostatočné a rozsiahle dokazovanie a z neho vyvodil správny právny záver. Odvolací súd stotožňujúc sa s právnym záverom súdu prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade v rámci vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca plnil žalovanému na základe predmetnej zmluvy bez právneho dôvodu, keďže došlo k plneniu nad rámec uzatvorenej dohody medzi zmluvnými stranami a žalobca plnil žalovanému za vyfakturované položky, ktoré nemali byť podľa predmetnej zmluvy fakturované, keď žalovaný fakturoval žalobcovi aj identifikáciu jednotlivých podielov (spoluvlastníckych podielov) v rámci dielu, keďže spoluvlastnícky podiel na základe vykonaného dokazovania nemal byť fakturačnou položkou. Poukazujúc na ust. § 451 ods. 2 OZ, podľa ktorého bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, odvolací súd mal za to, že pokiaľ ide o plnenie bez právneho dôvodu, ide o také plnenie, kde od začiatku nebol právny dôvod na plnenie, to znamená, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť najmä ujednania v predmetnej zmluve. Takýto prípad môže nastať vtedy, ak sa účastníci domnievajú, že uzatvorili ohľadom určitého predmetu plnenia zmluvu, hoci ju neuzavreli alebo niekto plnil omylom niekomu, s ktorým nebol v zmluvnom vzťahu. V takomto prípade však treba preskúmať, či nedošlo ku konkrétnemu uzavretiu zmluvy, aby druhý účastník plnenie akceptoval a poskytol protiplnenie. V danom prípade nemožno akceptovať tvrdenie žalovaného, že tým, že zo strany žalobcu došlo k podpísaniu preberacích protokolov, došlo konkludentne k odsúhlaseniu fakturácie za jednotlivé spoluvlastnícke podiely, keďže zo strany žalobcu nebolo pri podpísaní preberacích protokolov reklamované, že došlo k fakturácii aj spoluvlastníckych podielov. Mal za to, že tým, že zo strany žalobcu došlo k poskytnutiu finančného plnenia v prospech žalovaného aj za položky, ktoré neboli fakturačnými položkami, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaný ako subjekt, ktorý sa zaoberá identifikáciou nehnuteľného majetku, v čase uzatvárania dodatku č. 1 si musel byť vedomý rozdielu medzi pojmami „podiel“ a „diel“. V tomto kontexte uviedol, že podiel, t.j. aj spoluvlastnícky podiel v zmysle OZ vyjadruje mieru akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci, je teda len určitým číselným vyjadrením právneho postavenia spoluvlastníka vo vzťahu k ostatným spoluvlastníkom, nie je reálne oddelenou časťou, nie je identifikovaný výmerou a nie je zakresliteľný na mape na rozdiel od dielu ako osobitnej časti parcely so samostatne určenou výmerou, ktorý je zakresliteľný na mape, je reálne oddelenou časťou a je identifikovateľný výmerou. Súhlasil s názorom prvoinštančného súdu, že fakturačná položka „diel“ bol vyjadrený v písomnej podobe tak zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom, že nevzbudzoval pochybnosť o vôli a úmysle konajúcich strán; pokiaľ by strany mali úmysel považovať za fakturačnú jednotku aj spoluvlastnícky podiel, takúto skutočnosť by zrozumiteľne vyjadrili v dodatku č. 1. Takýto úmysel mali sporové strany (ďalej tiež „účastníci konania“) v súvislosti s vypracovaním dodatku č. 2, kde ako fakturačná položka bola popri parcele, dielu uvedený aj podiel, avšak dodatok č. 2 uzatvorený medzi sporovými stranami nebol. Odvolací súd zdôraznil, že z akceptácie plnenie žalovaného žalobcom, ktorý preberal na základe preberacích protokolov súpis, nemožno v žiadnom prípade vyvodiť súhlas žalobcu s výkladom pojmu „diel“ tak, že tento v sebe zahŕňa aj možnosť fakturácie za spoluvlastnícky podiel.

9. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného v podanom odvolaní, že predmetom zmluvy nebolo dodanie súpisov aj v CD forme, keďže z čl. I bodu 4. predmetnej zmluvy vyplýva, že spracovateľ sa zaväzuje zadávateľovi odovzdať tri originály výtlačkov súpisu majetku, záväzkov, práv a povinností spolu s digitálnym vyhotovením súpisov a elektronických nosičoch. V zmysle zmluvy mali byť spolu s papierovým vyhotovením súpisu odovzdané aj CD, avšak v konaní bolo preukázané, že prvé CD bolo odovzdané až 9. januára 2008 spolu so súpisom 1-29 a to na základe oznámenia žalobcu, o čom svedčí interné oznámenie Ing. Nekolovej z 29. októbra 2007 adresované riaditeľovi úseku stratégie, ktorým žiadala o zabezpečenie súpisov pozemkov aj v digitálnej forme. Údaje na CD však boli len súpisom kúpnych zmlúv bez logického usporiadania a preto žalovaný až na základe Výzvy na

odstránenie väd plnenia zmluvy č. NDS 8/2000/2006 z 28. apríla 2008 doručil 15. júla 2008 žalobcovi CD nosič s požadovanými súpismi pozemkov 1-34. Až na základe takto opraveného CD bolo zistené, že žalovaný reálne a v súlade so zmluvou č. NDS 8/2000/2006 zidentifikoval len 8053 položiek. Čiže až po doručení opraveného CD bolo možné zistiť, či žalovaný poskytoval plnenia v súlade so zmluvou č. NDS 8/2000/2006 alebo nie a po zistení, že žalovaný fakturoval v rozpore s dodatkom č. 1 bolo možné pristúpiť k reklamácií poskytnutého plnenia a k následným rokovaniám o vyriešení vzniknutej situácie.

10. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadom protokolácie svedeckej výpovede Ing. E., odvolací súd poukázal na skutočnosť, že tento svedok uviedol, že ako člen predstavenstva podpisoval zmluvu K., ktorú mal v referáte. Osobne preberal prvých 5 súpisov pozemkov. Uviedol tiež, že nie je geodet a nemá príslušné vzdelanie na posúdenie správnosti plnenia avšak po obsahovej stránke nepodpísal preberací protokol bez toho, aby plnenie nepozrel a neodsúhlasil majetkovoprávny úsek. Ako vrcholový manager musel mať naštudovanú zmluvu a dodatok, aby vedel, čo konkrétne má byť predmetom plnenia, išlo o plnenie v elektronickej a papierovej podobe, ktoré žalovaný priniesol na odbor majetkovoprávny, ktorý materiál bol daný do tzv. schvaľovacej košielky z nedefinovanými útvarmi, ktoré sa mali k plneniu vyjadriť a na košielke uviedli súhlas alebo nesúhlas alebo pripomienky k plneniu. Konštatoval, že z uvedenej svedeckej výpovede Ing. X. E. taktiež jednoznačne vyplýva, že plnenie malo byť tak v elektronickej ako aj papierovej podobe, pričom svedok prevzal 5 súpisov jednak v papierovej aj elektronickej podobe, a že minimálne raz sa stalo, že prišiel spolu s pánom F. a pani K., vedúca odboru majetkovoprávneho, ktorá ústne deklarovala, že predmetom plnenia okrem papierovej formy bolo aj plnenie na CD, avšak toto zostalo u nej na odbore s tým, že s ním ďalej pracujú a toto mu nebolo fyzicky odovzdané. Taktiež odvolací súd poukázal na skutočnosť, že svedok na otázku, či boli súpisy číslované uviedol „že si myslí, že boli strany súpisu očíslované odkontroloval, či súhlasí počet strán a počet položiek“. Taktiež uviedol „že prebral jedno CD plus v jednom páre súpis, aspoň tak si to pamätá“. Na otázku, či si pamätá, kto predkladal písomné znenie dodatku č. 1 svedok jednoznačne vypovedá, že si nepamätá, keďže má pod sebou právne oddelenie a je možné, že návrh vypracovalo právne oddelenie navrhovateľa a predložilo ho na zapracovanie druhej strane. Na túto skutočnosť však svedok s určitosťou nevedel odpovedať. Je nesporné, že svedok potvrdil, že kontroloval počet položiek s tým, či súhlasí počet položiek uvedených na odovzdávacom a preberacom protokole zo súpisom, a že nemá vedomosť o tom, že by sa žalovaný bezdôvodne obohatil avšak treba zdôrazniť, že Ing. E. bol v tom, že fakturačnou položkou je nie len diel ale aj podiel a takto bola fakturačná položka na preberacom protokole aj skutočne uvedená. Zo svedeckej výpovede Ing. E. vyplýva, že časť parcely vstiahnutý sa k jednému vlastníkovi je jeden diel, keďže jedna parcela môže mať viacero spoluvlastníkov. Odvolací súd taktiež poukázal na svedeckú výpoveď H. ktorý na otázku, či bolo uvedené na preberacom protokole, že preberá jedno vyhotovenie písomného súpisu a jedno CD uviedol: „nie to tam nebolo uvedené, bol tam uvedený počet položiek, teda rozsah plnenia, tým, že som podpísal preberací protokol som deklaroval, že bolo odovzdané CD plus písomný súpis tak, ako to bolo zafinované v dodatku“.

11. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že predmetom plnenia bolo nielen vyhotovenie súpisu, ale aj odovzdanie CD. Odvolací súd zdôraznil, že pokiaľ ide o námietku protokolácie Q., ktorý uviedol, že si nespomína, či žalobca prišiel s požiadavkou údajov aj na CD, a že táto požiadavka prišla až v tom čase, keď bolo vyhotovených len 10 alebo 20 súpisov, táto námietka je irelevantná, pretože svedecká výpoveď svedka Rumana vo vzťahu k predmetu plnenia nemá podstatný význam, keďže v predmetom plnenia bolo dodanie aj CD nosičov, tak ako to vyplýva zo zmluvy. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na svedeckú výpoveď P., z ktorej vyplýva, že zo začiatku CD nosiče vyhotovované neboli tak, ako to uviedol súd prvej inštancie a Ing. Neklová potvrdila prevzatie CD nosiča až 9. januára 2008 spolu so súpisom 1-29 a to na základe jej vyžiadania. Konštatoval, že samotná skutočnosť, že žalobca od samého začiatku nereklamoval dodanie CD nosičov v zmysle uzatvorenej zmluvy ešte nezakladá domnienku žalovaného, že nemusel CD nosiče dodávať, resp. že žalobca konkludentne zmenil predmet zmluvy tak, že predmetom plnenia nie je dodávka plnenia CD nosičov.

12. Odvolací súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaný argumentuje s dojednaniami dohodnutými medzi právnymi predchodcami žalobcu a žalovaného v zmluve č. W. o vyhotovení znaleckého posudku na určenie hodnotenia nepeňažného vkladu do Národnej diaľničnej spoločnosti a.s. medzi Slovenskou

správou ciest (právny predchodca žalobcu) a žalovaným z 3. decembra 2004 a jej dodatku č. 1, nevyhodnocoval predmetnú zmluvu o znaleckom posudku, keďže v danom prípade ide o iný zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, táto zmluva nebola predmetom tohto sporu a z uvedených dôvodov považoval odvolací súd tvrdenia žalovaného vo vzťahu k zmluve č. K., ktorá je predmetom tohto konania za irelevantné. Skutočnosť, že v minulosti právny predchodca žalovaného nerozporoval fakturované plnenia zo strany žalovaného na základe tejto zmluvy, nemôže zakladať domnienku, že žalobca súhlasí s tým, aby žalovaný fakturoval fakturačné položky na základe zmluvného vzťahu so žalobcom, tak ako to bolo v minulosti, keďže v danom prípade ide o nový právny vzťah založený zmluvou č. K., kde bolo v dodatku č. 1 s určitosťou identifikované čo má byť fakturačnou položkou a v danom prípade to mala byť parcela alebo diel bez ohľadu na počet spoluvlastníkov.

13. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, ktorý svoj záver v súvislosti s identifikovaním parciel odvodil od svedeckej výpovede Ing. Q. Z., ktorá s určitosťou a jednoznačne vysvetlila, čo sa rozumie pod pojmom parcela a čo sa rozumie pod pojmom diel.

14. Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že výklad právnych úkonov podľa ust. § 266 ods. 1 OBZ, je potrebný len, v prípade keď prejav vôle konajúcej osoby nie je celkom zrozumiteľný, alebo určitý, tak že pripúšťa rôzny výklad. V prípade, ak je v zmluve obsiahnutá dohoda tak jednoznačná, že jej znenie nepripúšťa rôzny výklad, nie je potrebné vykonávať dokazovanie na výklad prejavu vôle konajúcich osôb (tak ako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/66/2002).

15. Odvolací súd zdôraznil, že v prejednávanej veci bolo predovšetkým potrebné dospieť k výkladu pojmu diel. Tento pojem v súčasnosti nemá zákonnú definíciu, keď bol s účinnosťou od 01. septembra 2010 vypustený z katastrálneho zákona. Mal za to, že pojem diel bol vyjadrený v písomnej podobe tak zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom, že nevzbudzoval pochybnosť o vôle a úmysle konajúcich strán; pokiaľ by strany mali úmysel považovať za fakturačnú jednotku aj spoluvlastnícky podiel, takúto skutočnosť by zrozumiteľne vyjadrili v dodatku č. 1. Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd sa nevysporiadal s námietkami ohľadom svedeckých výpovedí JUDr. Z., JUDr. X. X. a Mgr. P. E., keďže vzhľadom na určitosť pojmu diel považoval za irelevantné posudzovať, ktorá zmluvná strana ako prvá použila predmetný pojem a zaoberať sa pravidlami podľa ust. § 266 ods. 1, 2, 3 a 4 OBZ.

16. Pokiaľ ide o započítanie uplatňovaného nároku jednostranným právnym úkonom voči pohľadávke žalovaného, odvolací súd stotožňujúc sa so záverom súdu prvej inštancie mal za to, že v oboch prípadoch predmetu zmluvy o postúpení pohľadávok medzi žalovaným ako postupcom a spoločnosťami DayCom Group s.r.o. a AuTOY s.r.o. ako postupníkom bol návrh žalovaného na zaplatenie za identifikáciu týchto položiek, ktoré mu neboli žalobcom zaplatené, keďže žalovaný spolu s faktúrou a 41993 položiek a žalobcom bolo uhradených len 40433 položiek. Žalobca uviedol, že bol nútený pristúpiť k započítaniu, keďže žalovaný začal predávať svoje pohľadávky vyplývajúce s neuhradených faktúr.

17. Odvolací súd sa stotožnil aj s právnym názorom súdu prvej inštancie konštatujúc, že z konania, ktoré prebehlo na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 42Cb/62/2010 vyplynulo, že jednostranný zápočet žalobcu voči spoločnosti DayCom Group bol vyhodnotený konajúcim súdom ako neplatný, nakoľko nedošlo k započítaniu bez zbytočného odkladu, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 526 OZ. Rozsudok sa síce netýkal celého objemu žalobcom započítaných pohľadávok, avšak dôvod neplatnosti platí pre všetky postúpené pohľadávky rovnako. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný má nárok iba na fakturáciu parcely alebo dielu a nie na identifikáciu za spoluvlastnícky podiel, a preto je zrejmé, že žalovanému nevznikol nárok na fakturáciu v takom rozsahu, v akom skutočne fakturoval, a preto je sporné, či žalovaný má pohľadávky v takom rozsahu, v akom ich postúpil na spoločnosti DayCom Group a AuToy.

18.

19. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa DPH odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej

inštancie, ktorý vychádza z výpovede Ing. Q. Q., ktorá pôsobí ako daňový poradca, a ktorá uviedla, že súčasná právna úprava hovorí o vzniku daňovej povinnosti a to v prípade dodania tovaru a služby, pričom režim bezdôvodného obohatenia nepodlieha zdaneniu DPH.

20. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť a zároveň dôvodnosť odôvodnil ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., tým, že žalovanému sa odňala možnosť konať pred súdom v dôsledku porušenia základných procesných zásad dokazovania, neumožnenia účinnej skutkovej a právnej argumentácie a nedostatku odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie. V tomto kontexte uviedol, že v predmetnom spore súd riešil otázku vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo údajne vzniknúť na strane žalovaného tak, že v rozpore so zmluvou fakturoval žalobcovi väčšie množstvo fakturačných položiek. Podľa žalovaného nie je zjavné z akých dôkazov dospel odvolací súd ako aj súd prvej inštancie k záveru, že oprávnené bolo žalovaným fakturovaných len 8053 položiek, teda akým spôsobom súdy dospeli k jednej z rozhodujúcich otázok pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia, namietajúc, že dôkazy, a to súpisy identifikovaných pozemkov 1-34 a CD nosiča sa nenachádzajú v súdnom spise. V tomto kontexte žalovaný uviedol, že v žiadnej zápisnici vyhotovenej súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom z pojednávania nie je zaznamenané, že by sa súdy oboznámili s elektronickými súbormi uloženými na CD nosiči a akým spôsobom vykonali tento dôkaz. Súčasne uviedol, že v prípade, ak by uvedené dôkazy boli súčasťou súdneho spisu bolo potrebné v konaní ustanoviť znalca z odboru geodézie na vypracovanie znaleckého posudku, nakoľko bolo potrebné v konaní vysporiadať sa s odbornou otázkou. Zároveň žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie ako aj odvolaciemu súdu, že sa v konaní nedostatočne zaoberali otázkou DPH a v prípade, ak by súd priznal žalobcovi nárok spolu s DPH, tak žalobcovi vznikne neopravený majetkový prospech vo výške uplatneného odpočtu DPH u daňového úradu a po zaplatení žalovaným súdom priznanej čiastky žalobca získa ako neoprávnený majetkový prospech aj DPH už zaplatenú štátu žalovaným. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozsudky odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie a priznal žalovanému náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

21. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť. Poukazujúc na námietku žalovaného, že dôkazy súpisy 1-34 a CD nosič sa nenachádzajú v súdnom spise a teda podľa názoru žalovaného nemohli byť súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom vykonané dôkazy, čím boli porušené základné procesné zásady dokazovania žalobca uviedol, že predmetom tohto sporu nebolo posúdenie vecnej správnosti identifikácie pozemkov v členení na parcely a diely obsiahnutých v predmetných súpisoch žalovaným, ale posúdenie správnosti fakturácie za identifikované položky na základe platne a účinnej uzatvorenej zmluvy č. K. v znení dodatku č. 1 medzi sporovými stranami, kde v čl. II bod 1, písm. a) dodatku č.1 k zmluve, fakturácia bola dojednaná len za identifikáciu pozemkov v členení na parcely a diely a nie aj za spoluvlastnícke podiely, ktoré v rozpore s vyššie uvedenou zmluvou nesprávne fakturoval žalovaný. Žalobca zdôraznil, že v podanej žalobe žalobca ponúkol súdu prvej inštancie súpisy 1-34 na založenie do spisu, ak si ich súd vyžiada, pretože boli značne rozsiahle (ide o 34 zviazaných kníh). V tejto súvislosti podotkol, že predmetné súpisy boli vyhotovené žalovaným a žalovaný bol s nimi riadne oboznámený, pričom konštatoval, že žalovaný v priebehu celého prvostupňového konania, ktoré trvalo takmer štyri roky sa ich založenia do spisu nedomáhal. K námietke žalovaného, ktorá sa týkala nevykonania dôkazu - CD nosiča, žalobca uviedol, že CD nosič založil do súdneho spisu spolu s podanou žalobou. Zdôraznil, že počet fakturovaných položiek v rozsahu 8053 kusov ustálil na CD nosiči žalovaný a žalobca nijakým spôsobom túto skutočnosť v priebehu súdneho konania nespochybňoval. Poukazujúc na uvedené žalobcovi bolo nejasné aké odborné otázky by mal súdny znalec posúdiť v znaleckom posudku, ktorého neustanovenie súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom vytýkal žalovaný v dovolaní. Žalobca k posúdeniu otázky uplatňovanej dane z pridanej hodnoty zo strany žalobcu, ktorú v dovolaní namietal žalovaný uviedol, že po zaplatení súdom priznanej čiastky žalovaným žalobcovi, musí žalobca, ktorému vzniklo zdaniteľné plnenie zaplatiť štátu z prijatej sumy DPH a žalovaný má nárok na daňový odpočet z uhradenej čiastky, ktorý si uplatní na daňovom úrade v súlade s daňovými predpismi. Riešiť túto otázku považoval žalobca predmetnom konaní za právne irelevantnú, konštatujúc, že zdaniteľné plnenie s prihliadnutím na príslušenstvom a uplynulý čas a zmeny sadzby sú rozdielne a je nepochybné, že žalobca súdom priznanú čiastku žalovanému uhradil a

ten bol z nej povinný zaplatiť daň a žalobca mal nárok na uplatnenie dane u daňového úradu. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd riadne vykonali všetky dôkazy navrhnuté sporovými stranami, v napadnutých rozsudkoch boli tieto dôkazy podrobne a vyčerpávajúco zdôvodnené a preto považuje argumentáciu žalovaného obsiahnutú v dovolaní za účelovú a tohto dôvodu navrhuje dovolaciemu súdu dovolanie ako nedôvodné v celom rozsahu odmietnuť.

22. K replike žalobcu podal dupliku žalovaný, v ktorej poukazuje na námietky uvedené v dovolaní sa domnieva, že založenie skutkových zistení v spise na neexistujúcich dôkazoch, nevykonávanie dôkazov spôsobom určeným procesnými predpismi, neuvedenie spôsobu hodnotenia rozhodujúcej odbornej otázky a neposkytnutie odpovedí na rozhodujúce okolnosti prípadu, spôsobujú nepresvedčivosť, zmätočnosť a rozporupnosť odôvodnení napadnutých rozsudkov odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a porušenie základných procesných práv žalovaného, možno klasifikovať ako odňatie práva konať pred súdom. Zdôraznil, že v danom prípade sa jednalo o dôkazy na ktorých malo byť založené posúdenie jednej z rozhodujúcich otázok sporu, a to stanoveniu počtu fakturačných položiek. Preto nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že súpisy pozemkov č.l. 34 a CD nosič neboli rozhodujúcimi dôkazmi vo veci. Podľa žalovaného nie je zjavné z akých dôkazov dospeli súdy k záveru, že oprávnené bolo žalovaným fakturovaných len 8053 položiek, teda akým spôsobom dospeli k jednej z rozhodujúcich otázok pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas riadne zastúpený dovolateľ, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospeť k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

24. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, (t.j. za účinnosti O. s. p.) dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, § 237 a § 238 O. s. p. (v znení v čase podania dovolania).

25. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

26. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

27. Podľa § 238 O. s. p. platilo, že ak dovolanie smerovalo proti rozsudku bolo prípustné: proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ods. 1), proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2) a prípustné bolo aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak išlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (ods. 3).

28. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky ani jedného z vyššie uvedených rozhodnutí, preto prípustnosť dovolania z § 238 O. s. p. vyvodit' nemožno.

29. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

30. Žalovaný tvrdí, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O. s. p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

31. Namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998).

32. Najvyšší súd už v minulosti konštatoval, že ak je niektoré rozhodnutie (prípadne) nepreskúmateľné, neznemožňuje sa tým účastníkovi konania uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia; ani vtedy nezostáva „procesne bezbranným“ (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/1367/2015). Vo viacerých rozhodnutiach tiež uviedol, že ak je účastník konania presvedčený, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočne odôvodnené alebo preskúmateľné, má plne zachované právo namietať túto nesprávnosť v procesne prípustnom opravnom prostriedku (porovnaj rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/89/2011, 3Cdo/145/2012, 3Cdo/158/2012, 3Cdo/648/2015, resp. 1ECdo/10/2014).

33. Ústavný súd sa v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 „väčšinou názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“.

34. V súvislosti s uvedeným dovolací súd poukazuje tiež na stanovisko č. 2 občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. O takýto výnimočný prípad môže ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. V napadnutom rozhodnutí takéto závažné vady zistené neboli a nejde ani o vadu uvedenú v stanovisku R 2/2016. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje so závermi odvolacieho súdu vyslovenými v jeho rozhodnutí, neznamená, že mu odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

35. K námietke žalovaného o nesprávnom posúdení otázky uplatňovanej dane z pridanej hodnoty dovolací súd uvádza, že do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

36. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

37. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.“ (pozri IV. ÚS 196/2014).

38. Vo vzťahu k dovolateľom namietanému založeniu skutkového hodnotenia veci na dôkazoch, ktoré neboli súčasťou spisu a neustanovenie znalca k posúdeniu odborných otázok v konaní pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom, dovolací súd poukazuje na judikát R 39/1993, v zmysle ktorého podmienka prípustnosti dovolania nie je splnená, ak sa strane znemožnila realizácia jej patriacich procesných práv (iba) pre časť konania a do takej miery, že strana následne mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohla podať proti rozsudku, ktorý jej bol riadne doručený, odvolanie. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie mohol byť pre prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. relevantný len vtedy, ak sa ho dopustil aj odvolací súd, alebo ak tento nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie nenapravil odvolací súd. Avšak nemôže tomu tak byť v prípade, ak samotný účastník konania nevyužil svoje právo namietať konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania. V uvedenom prípade žalovaný mal možnosť realizovať svoje procesné práva a uplatniť svoj vplyv na výsledok konania vo vzťahu k uvedeným námietkam v rámci podaného odvolania. Žalovaný tak neurobil, preto predmetné, až v dovolaní uvedené, námietky nemohli byť predmetom prieskumu odvolacím súdom a z toho dôvodu ani prípadný nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie nemohol byť napravený odvolacím súdom. Za uvedených okolností tak nie je naplnená podmienka prípustnosti dovolania spočívajúca v tom, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

39. Najvyšší súd je toho názoru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k takému zásahu do procesných práv žalovaného, ktorého dôsledkom by bolo odňatie možnosti konať pred súdom.

40. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p. a ani z ustanovenia § 238 O. s. p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd ho preto podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.